

BÉKEHÍRNÖK

„A jövőendő a béke emberé”

XXI. (LXX.) 14. SZÁM

A MAGYARORSZÁGI BAPTISTA EGYHÁZ LAPJA

1977. ÁPRILIS 3.

„Tiérettetek!”

Lukács 22:19—20.

A fönt jelzett igéből kiragadott cím-
adó szót most mindössze eszméletű ki-
fejezésnek tekintem. Nem alkalmazom
tehát az igemagyarázat általános alap-
elveit, hanem csupán azt próbálom meg-
világítani, hogy kikre vonatkozatható
ez a „tiérettetek”.

Általánosan igaz, hogy nem sok fárado-
zás árán szembe lehet egymással állí-
tani a Biblia sok-sok kiejelentését, ha
csak betűre figyelünk, és összefüggés-
tlen mozaikkockáknak fogjuk föl az egyes
bibliaverseket. Ez a kísértés most is je-
lentkezhet, hisz az Úr Jézus az utolsó va-
csorán ehanguzt mondatot: „Ez az én
testem, amely tiérettetek adatk” — a
tizenkettőnek mondta. Következéské-
pen a „tiérettetek” a tizenkét apostolt
jelölne. Ha azonban emlékezetünkbe
idézzuk a híres János három tizenhatot,
akkor nyílvánvaló, hogy Krisztust az
Atya mindenkiért adta, aki csak hitre
jut őbenne, vagyis aki fölismeri, hogy Jé-
zus a Megvalto. A „tiérettetek” tenat a
hívókra vonatkozik. Az 1 Tim 2:4 szerint
viszont Isten azt akarja, hogy „minden
ember üdvözüljön”. Ugy tűnik, mintha
a „tiérettetek” végül is minden emberre
vonatkoznék.

Mindhárom értelemezési lehetőség bi-
zonyos tekintetben hibátlan, akár tan-
téseket lehet rájuk építeni (mint ahogy
építenek is), de mindegyiknél érezzük,
hogy csak bizonyos megkötéssel, tolda-
lékkal, ha tetszik: kiegészítésekkel válik
teljesértékűvé. A 2 Tim 3:16 ritkán em-
legetett értelemezése azt az igazságot is
magában foglalja, hogy a Biblia csak
kompletten, azaz a bizonyos témákra
vonatkozó igék összességének figyelem-
bevételével (s ezen belül is figyelmet
szentelve a kijelentés folyamatában mu-
tatózó progresszivitásnak) Isten szava.
Egészen közérthetően: hasonlítsuk az
egyes bibliaverseket színes mozaikkoc-
kakhoz. Ezek önmagukban is mutatók
lehetnek, színükkel is jelölhetnek vala-
mit, pl. tilalmat (piros) vagy „szabad
utat” (zöld) stb. Lehet a birtokunkban
sok-sok értékés színes kocka, azok tetsz-
hetnek nekünk, játszadózhatunk velük,
„építhetjük”, zsonglörködhetünk. —
Üzenetet, eszmét közvetítő kép, műalko-
tás azonban csak akkor lesz belőlük, ha
művészkez kezdi rendezni őket. Olyan
művész, aki mindig korszerű, nekünk
üzennő képet tud kirakni, szerencsére
nem található az emberek között (bár
sok „bűvész” művészeknek véli magát!).
Az egymásnak sokszor ellentmondani
látszó bibliaverseket egyedül a Szent-
lélek képes üzenetet, aktuális jó (netán
rossz) hírt közvetítő egységes képpé for-
málni. Ha az igehirdető, az emberi esz-
köz engedi szóhoz jutni a Művészt, úgy
ez a csoda mindig megtörténik.

Kire vonatkozik a „tiérettetek”? Ha
Krisztus kenyér a számódra, rád is. Ha
hiszel benne, rád is. Ha nem hiszel,
akkor is, csak valahogy másként.

Persze, mondhatja valaki: „a hit Isten
ajándéka”, mit tehetek, ha képtelen va-
gyok hinni, ha nekem nem adja Isten?
Igaz, hogy „nem mindenkié a hit”, de az
is igaz, hogy „Isten azt akarja, hogy
minden ember üdvözüljön”. Elképzel-
hető, hogy egy ilyen Isten az üdvösség
által megváltoztatott „szubjektív felté-
telét”, a hitet nem adja valakinek? Ali-
ha! Különösen nem akkor, ha kéri va-
laki. Az ilyenféle okoskodás rendszerint
a döntéstől való félelmet, vagy a nem-
törődöm felelősség-átáthárítási kísértet
próbálja „szalonképesen” öltöztetni.

Hogy vonatkozik-e rád a „tiérettetek”,
az ma, Krisztus áldozata után közel két
évezreddel, csak rajtad múlik. Az Atya
megtette a magáét, odaadta egyszülött
Fiát. A Fiú vállalta az önáldozatot. A
Szentlélek összeállítja az emberre sza-
bott üzenetet a Szentírásból. Ha akarsz,
te is megérted. Ha akarsz, te is ott le-
hetsz a választottak között. Ha akarsz,
te is üdvözülhatsz.

ifj. Almási Mihály

„Áldott, aki jön!”

Lukács 19:29—40.

Virágvasárnap a keresztyénség hangulatos ünnepe. A fel-
díszített templomok szinte feledtetik, hogy a nagyhét kü-
szőben vagyunk. Ezen az ünnepnapon emlékezzünk! Emlé-
kezzünk arra, hogy az Úr Jézus milyen engedelmesen alá-
vetette magát mindenben Isten akaratának! „Az Úr akarta
őt megrontani betegség által. Hogyha önlékét áldozatul
adja, magot lát, napjait meghosszabbítja és az Úr akarata
az ő keze által jószerencsés lesz” (És 53:10). Az Úr Jézus
ehhez az akarathoz igazodott. Lemondott istenségéről. Le-
mondott természetes emberi igényeiről.

De azért minden jogot fenntartott magának, azt is, hogy
ő király. A Jn 18:37-ben Pilátus kérdésére: „Király vagy-e
hát te csakugyan?” — igennel válaszol. Pilátus elfogadta
ezt a feleletet. A keresztre is felíratta: Krisztus király.

E napon reménykedjünk is! A próféták ugyanis nemcsak
azt jövendölték meg, hogy az Úr Jézus király, hanem azt
is, hogy ő a királyok királya. Ez Krisztus perspektívája,
ígéretes jövője. Ennek megvalósulása folyamatban van. Ne-
künk erre kell felkészülnünk minden nap.

Mint király, elfogadta azok hódolatát, akik mint királynak
az útra terítették ruhájukat. Akik a ruhát Krisztus
elő terítették, érezték, hogy Krisztusnak ez jár. Milyen kü-
lönösek az emberek! Tudják, hogy a leterített ruhából
az Úr egyet sem vesz magára. Neki nincs azokra szüksége.
Sőt, a józanabbak azt is tudták, hogy a leterített ruhán a
szainár és az emberek taposnak majd. Mégis kockáztattak,
mert áldoztak. Mindez az Úr dicsőségére történt.

Az Úr iránti szeretet azóta is így cselekszik. Ha ruhát ad
vagy pénzt áldoz, nem a holnapot nézi, hanem az Urat.
Nem igyekszik biztosítani magát minden esetőség ellen.
Azok tudnak igazán aggodalom nélkül nézni a holnap felé,
akik ismerik az Urat, közel vannak hozzá és szeretik őt.

De az Úr Jézus is tudta hogy a leterített ruha nem lesz
az övé. Mégis megengedte, hogy leterítsék. Igen, mert az
járt a Királynak! Ami pedig Krisztusnak jár, arról nem
mond le sem a farizeusok, sem Júdás kedvéért. Ez látható
Simon farizeus házában is.

De a királyok királynak nem elég a leterített ruha. Az
Úr ma nem földre terített ruhát kér, hanem előtte kitért
szívet. Olyan szívet, melynek minden részét átjárja a ke-
gyelem éltető napsugara. Olyan szívet kér az Úr, amelyben
nincsenek szennyes zugok. Könnyű énekelni: „Itt a szí-
vem...”, de nehéz ezt megvalósítani. Azt szoktuk mondani,
hogy először a szívünket kell az Úrnak adni. Valóságban
azonban szívünk kerül legkésőbb az Úr határa és uralma

A felszabadulás évére emlékezünk

Ma már beható tanulmányok elemzik és méltatják hazánk
történelmének legjelentősebb sorsfordulóját és az azt követő
32 esztendő eseményeit.

Az emlékezések sorában mi is hálát adunk Istennek, aki
a súlyos megpróbáltatások között is megtartott bennünket.
Egyházunk a felszabadulás előtt sem vesztette el bizodal-
mát, amikor társadalmunk irányítóitól meg nem értve, a törté-
nelmi egyházaktól is neheztelve éltük közösségi életünket. Hit-
béli meggyőződésünkben táplálkozott az a remény, hogy a
jogi és társadalmi igazságtalanságok, a nemzeti és vallási gyű-
lölködések felett végül is diadalmaskodik az igazság és az
egymás elhordozására is kész szeretet.

Reményteljes indulás

1945 tavaszán, amikor a fülekben még el sem ült teljesen
a pusztító háború dübörgésének zaja, a hívő szívekben már
helyet kért magának a megtartásáért való hálaadás és a jö-
vőbe vetett reménység hitvallása.

Mélyen bevésődött mindnyájunkba az első nagy élmény,
amikor a korábbi híresztelésekkel ellentétben — mert voltak
ilyenek — kinyithattuk imaházaink ajtaját, és ágyúdörgés
zajától mentesen megtarthattuk első istentiszteleteinket. A
gyülekezetekben rendeződtek soraink. Bűnbánatra és hála-
imádságra, sőt nemes elhatározások kimondására nyílt meg
az ajkunk.

A gyülekezeti tagok mindegyike és a baptista egyház egésze
egy volt ebben a hálaadásban.

A gyülekezeti lelkipásztoraihoz, elöljáróihoz és a gyüleke-
zeti tagokhoz 1945. június 14-én kiküldött körlevélben — az
egyház akkori elöljárója — dr. Somogyi Imre testvér többek
között ezeket írta:

„Nagy vihar vonult végig újra a földön, mely hullámaival
megostromolta a lelkek várfalait is. Sion tornyaiban sokszor
szorongva virrasztottunk és legfőbb gondunkat az a törekvés
képezte, hogy az imádság szent tüze ki ne aludjék az oltáron,
és az Evangélium mécsese ki ne hunyják a sötét éjszaká-
ban...”

Két nagy erkölcsi tételt könyvelhetünk el javunkra a ször-
nyű vihar elvonulása után: egyik az, hogy szószékeinket és
újságainkat nem állítottuk be a háborús uszítás szolgálatába
és a másik, hogy a háború előtt és a háború alatt egyaránt,
mindig és következetesen a demokratikus eszmékért, az em-
beri jogok érvényesüléséért és a „szabad államban” — szabad
egyház-ért lelkesedtünk és küzdöttünk.

* (A „szabad államban — szabad egyház” megfogalmazás egy-
értelműen az állam és az egyház szétválasztását jelentette).

alá. Sokkal könnyebb kinyitni a szánkat, a kezünket, sőt a
szégyenünket is, mint a szívünket. Azt ugyanis senki nem
tudja ellenőrizni, senki bele nem láthat, csak a királyok
királya.

Mint király, méltó volt a pálmaágra és virágra is. A
pálmaág a győzteseket illeti. Hát nem győzött elégszer az
Úr! Legyőzte a Sátánt háromszor is. Legyőzte a szezlet, a
tengert. Legyőzte a betegséget, a halált. Méltó a pálmára!

A virág a szeretetreméltó embereket illeti. Hát nem sze-
retetreméltó az Úr? Gyerekek, kegyelembe fogadottak, Mária
Magdaléna, Lázár, Nikodémus és Zákheus... nem szeretetre-
méltó az Úr?

De a királyok Királyának nem elég a virág, a levél. Ő
gyümölcsöt keres életünk fűgefáján. Ő gyümölcsöt keres
minden szőlővesszőn. Ha nem talál, a gyümölcstelen élet
átokra és tűzre méltó. Szeretetet keres az övéiben; és ha
nincsen, nem vagyunk az övéi. Szolgálatot vár tőlünk. Ha
nincsen, hiábavaló, halott hitünk van. Hálát vár azoktól,
akiken könyörült. Hűséget vár mindenkitől, akiket eljegye-
zett magának.

A világon sokan éheznek. Nekik nem elég a szóvirág. A
világnak békességre van szüksége, jó emberekre, jó hívókra,
jó szomszédokra... Helyettük nem elég a szóvirág.

Mint király, elfogadta a dicső éneket. Jó az a maga ide-
jében. A sokaság éneklése azt jelentette, hogy örömről van
az Úrban. Bárcsak minden hívó eljutna eddig! Akkor nem
mennének el annyian a világ örömforszáraihoz. — A sokaság
éneke azt is jelenti, hogy ők idejében megtanulták a zsol-
tárokat, Isten Igéjét. Nagy feladata ez ma a hívő szülőknél!
— Azt is jelenti a sokaság éneke, hogy ők felismerték az
idő alkalmas voltát. Tudták, hogy „itt és most” mit kell
cselekedni. Bárcsak minden hívó felismerné és megtanulná
ezt!

De a királyok Királyának nem elég az Istent dicsőítő
ének. Ő Istent dicsőítő életet vár. „Úgy fényeskedjék a ti
világosságtok az emberek előtt, hogy lássák a ti jócseleke-
deiteket és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat!”

Amit teszel otthon, titokban, amit teszel a testvéreddel,
azért egy nem hívó vajon dicsőítené-e Istent? Ha nem,
akkor rosszul világít a gyertyád, kormol, bűzlik. Azzal pe-
dig szennyezed a környezetet.

Amit beszélsz másokra, másokról, ahogy beszélsz test-
véredről, azért egy nem hívó vajon dicsőítené-e Istent? Ha
nem, akkor rosszul világítasz. Csalod a világot.

Jézus a királyok Királya. Hozzá igazodjék megjelenésünk!
Tárjuk ki előtte szívünket és életünket! Szeretettel szol-
gáljunk neki is, másoknak is! Így járuljunk hozzá Krisztus
királyi diadalmenetéhez.

Békési Pál

Békevágyunk és ehhez szabott magatartásunk nem a vál-
tozó időkhöz alakuló konjunkturális követelményekből, ha-
nem a lelki mélyen-gyökerező krisztusi hitünkben, vagyis
belső lelki adottságunkból jött létre... Nem vonjuk ki ma-
gunkat ugyanakkor az ország népét egyetemlegesen terhelő
ama bűnök őszinte megbánásából, melyek hazánkat — köz-
vetve vagy közvetlenül — a pusztulás örvényébe sodorták.”

Helyünkön jogilag

Egyházunk vezetői felismerték, hogy végre rossz emlékek
lehet és kell tekintenünk a baptista közösségre vonatkozó
1895-ös és 1905-ös törvényt, illetve rendeletet, amely a bap-
tistákat „megtűrt”, majd később „elismert” felekezetté ke-
zelt.

Az 1945 szeptemberében Rákoscabára összehívott Ország-
os Közgyűlés már abban a biztos reményben ült össze, hogy
az új társadalmi rendben orvoslást nyernek egyházunk jogi
sérrelmei. A kiadott zárónyilatkozat, a baptista hitelvek össze-
gezésén túl, biblikus, egyértelmű állásfoglalás egyházközi,
szociális és társadalmi kérdésekben. Nyilván nem véletlenül
csengett egybe e nyilatkozat azokkal az elvekkel is, melyek-
et az új, szocialista társadalmi rend célul tűzött maga elé.
Hadd idézzem csupán a zárónyilatkozat befejező részét:

„Mi, az Isten mellett, az ember szeretetét tartjuk legfonto-
sabb kötelességnek. Hiszünk, hogy a „szabad állam és a sza-
bad egyház” keretében az emberszeretet nemes gyümölcsei
is jobban megteremhetnek. A szabadság felhőkét oszlat el, me-
lyek elhomályosítják az ember előtt Istent és válaszfalakat
dönt le, melyek embert és embert egymástól elválasztanak.
A jog, az igazság és a szabadság: olyan eszmények, melyek
méltók a legnagyobb tiszteletre és melyek az ember földi éle-
tének boldogulását szolgálják.”

Érthető, hogy egyházunk vezetői és tagjai egyaránt nagy
megelégedéssel és a jövőbe vetett reménységgel fogadták a
Magyar Köztársaság Országgyűlésének döntését, mely az
1947. évi 33. törvénnyel kimondta, hogy a Magyarországi Bap-
tista Egyház jogilag a bevett vallásfelekezetekkel egyenlő.

Helyünkön a szolgálatban

Az új helyzetben új feladatot kapott egyházunk. Többek
között azt, hogy ne tekintsük zsákmánynak a jogi egyenlő-
séget, hanem alkalomnak a más egyházakkal való együtt-
működésre, hogy a közös szolgálatban kamatoztassuk
Krisztustól kapott szeretetünket és ajándékainkat. Ugyanak-
kor a testvéregyházaknál letett értékekben is részesedések le-
hetünk.

(Folytatjuk a 61. oldalon)